

MEMORIAE
CLARISSIMI VIRI FLORINI MEDELEȚ
RERVM GESTARVM PROTOHISTORICARVM
ET DACICARVM ACVTISSIMI INVESTIGATORIS,
CARISSIMI MAGISTRI
PIENTISSIME DICATVM.

REMEMBER,

Cel care citește aceste rânduri trebuie să își amintească, iar cei care nu l-au cunoscut au prilejul să-l descopere pe profesorul, dascălul, arheologul, istoricul, etnograful, istoricul de artă, pe specialistul în etnoarheologie, etnoistorie, etnoreligie, etnocultură, poetul și multe altele mai ușor de cuprins prin termenul enciclopedistul care a fost Florin Medeleteș.

A fost... deoarece s-a dus prea de timpuriu, prea devreme, abia când roadele au început să se ivească.

Pana lui era nervoasă, mereu agitată, căci nu putea reda prea iute ceea ce mintea îi dicta mâinii, nu putea scrie în scurta-i viață în care s-a documentat, a adunat notițe, fișe și informații, trebuindu-i pentru a scrie timp de alte trei vieți.

Nu a rămas gol după el, au rămas elevii lui, au rămas studenții lui, au rămas prietenii lui, au rămas cei cărora le-a pus în mâini șpaclul, i-a învățat să-l folosească dar să și gândească. A organizat și inițiat la Buziaș o școală pentru tinerii colegi arheologi, unde aceștia aveau prilejul să învețe să comunice, să critice, dar să și primească critica.

Părea, la vorbă, om aspru, grăbit, dur... dar era gingaș cu cei care îl înțelegeau și pricepeau că le vrea binele. Uneori le dorea binele cu sila căci el vedea departe, el visa... ca orice poet, ca orice cercetător.

Am petrecut un an universitar la Viena împreună, un an în care ne-am documentat pentru preistoria Europei de sud-est... Îmi aduc aminte că o săptămână, cât am stat în fața fișierului bibliografic, mi-a impus și ne-am impus să-l răscolim, să ne scoatem fișe... mie mi-au rămas vreo 4.000 ... nu știu câte am citit sau răsfoit dar el a avut cel puțin de două ori mai multe. Știam ce îl preocupa, dar ce a citit atunci și a folosit și altă dată, la emisiunile lui de radio, în special cele despre etnoreligie, etnocultură și multe altele pe care nu am apucat să le ascult, fiind permanent prezent cu emisiuni la radio și televiziune. Duminică de duminică eram la Kunsthistorisches Museum, mai toată toamna și iarna și o parte din primăvara petrecută la Viena. La Naturhistorisches Museum am studiat o zi pe săptămână descoperirile arheologice de pe teritoriul României, pregătind o documentație pentru publicat. Un hoț grăbit a plecat cu geamantanul de fișe și filme făcute de noi crezând că a luat altceva... am rămas însă cu tezaurul din mintea și inimile noastre, cu cunoașterea materialelor și a prietenilor de la Naturhistorisches Museum ale dr. Wilhelm Angeli și Elisabetei Rutkay, gazde și prieteni

deopotrivă.

L-am audiat odată și la Caransebeș, la un curs de la Universitatea Banatul, când m-am dus, la o oră a lui, să îl aștept să termine, ca să mergem apoi la o cafea și să mai povestim. Se plimba cu fișele în mână și refăcea istoria unor vremuri, o istorie vie, palpitană, punctată cu idei care curgeau, care se înlanțuiau cu o logică și cu un fir director, întrerupt doar ca să își mai noteze câte o idee care îi scăpase sau asupra căreia dorea să se documenteze... ora a trecut prea repede ... am uitat că eram colegi... vroiam atunci să îi fiu student... deși aveam amândoi bărbile înspicate cu alb.

Pe șantiere - în special la Remetea Mare, unde veneam de la Bucovăț sau Parța - se bucura de vizite, se bucura să discute despre ceea ce a găsit și vroia să îți povestească ca să îți verifice ipotezele și să asculte opinii. Îți arăta șantierul, materialele, colegii, apoi bucătărea și apoi la un pahar... pornea vorba, începea divanul până când luna ne îndemna la somn sau la visare.

Venea în vizite la Parța, pe șantier, mă descosea și ne descosea, căci îi asculta și-i întreba și pe unii din colegi mai tineri. La reconstituirile sanctuarului și la reconstituirea în muzeu multe din ideile lui au prins viață. Reconstituirea casei de la Parța în muzeu și a sanctuarelor poartă și semnătura sa, acolo se observa experiența de etnograf, etnolog... etnosul era în el, îl simțea și-l îndrăgea. Poveștește adesea o colegă etnografă, mai mult etnoloagă, personalitate cu multă experiență, că atunci când a făcut o expoziție despre ceramică au fost sintetizate pe un panou nu doar tehnologia și evoluția ceramicii, ci și filozofia ei, funcționalitatea, estetica, arta, poezia ceramicii și cred că la deschidere ar fi recitat cu plăcere și har pasajul din Omar Khayam, care compară amfora cu femeia, dacă în sală nu ar fi fost și „aparatnicii”...

Multe aș putea să scriu și multe aș dori să le înșir.... dar prefer să-i las cititorului cheia misterului din opera scrisă și nescrisă a lui Florin.

Arhiva și manuscrisele sale trebuiesc valorificate. Repertoriul Latène-ului... de câteva sute de pagini... sau poate o mie trebuie publicat, la fel Repertoriul Banatului (dacă nu publicat, e greu să publici atât cât a adunat) sau măcar pus pe internet... căci e păcat ca peste hârtie, deja îngălbenită să se pună și colbul pecetluind munca neterminată.

Colegii tineri au o mină de exploatat, au diamante de șlefuit, dar mai ales de montat.

Când te îndreptai spre Olimp, treceam prin Viena... nu știam că nu o vei mai vedea de jos.

Adio prietene... ai scăpat de boli și de necazuri... dar ai ajuns Olimpian....

Gheorghe Lazarovici, Cluj-Napoca, septembrie 2005